

ALI AMINALI – MODSTANDSMANDEN I DEN DYBE STAT

Folketingskandidat og socialrådgiver Ali Amini er forfatter til en fængslende og modig bog om den fejlslagne integration af ikke-vestlige indvandrere i det danske samfund. "Ali's Danmarkshistorie" handler om, hvordan man som Alis iranske familie bliver en gevinst for Danmark, men også om de mange tusinde indvandrere, der ikke ønsker hverken arbejde eller inklusion i den danske demokratiske retsstat. Inden den islamiske revolution i Iran i 1979 levede familien Amini et trygt og godt liv i Shiraz. Faderen arbejdede som ingeniør for Pepsi-cola og moderen havde beskæftigelse som laborant. Forældrene var vokset op i det sekulære Iran, hvor man kunne få sig et glas vin på caféen, danse moderne, og hvor kvinderne kun anlagde tørklæde om vinteren for ikke at fryse om ørerne. Da koranfascismen sænkede sit mørke over Iran, kom Alis far hurtigt i vanskeligheder. Han blev arresteret og torteret, men løsladt igen. Han havde intet gjort, men han vidste, at det kun var et spørgsmål om tid før, han blev fængslet igen. Det lykkedes for Amini at flygte over grænsen til Tyrkiet og derfra videre til Danmark. Resten af familien fulgte kort tid efter og landede i Ålgårde i Nordsjælland, hvor de til deres store held ikke blev anbragt i en ghetto, men fik anvist en bolig i det almene danske samfund. Far Amini fik en efteruddannelse på DTU og kom i arbejde. Mor Amini blev uddannet som Sosu-assistent og kom også i fast beskæftigelse. Forældrene kæmpede hårdt for at lære dansk, hvad der ikke var noget problem for lille Ali, der hurtigt blev flydende på sproget og fik sig en solid vennekreds i skolen og på fodboldbanen blandt danske børn. Moderen havde lært sig at lave dansk mad på sit arbejde og begyndte nu at servere frikadeller og andet godt fra det borgerlige køkken til Alis store fryd, idet han var kommet til at elske leverpostej og flæskkestegssandwich. Sagsbehandlerne fra Flygtningehjælpen så med bekymrede miner på den sikkert dybt traumatiserede iranske familie, der afviste den tildelte rolle som hjælpeløse ofre, men som tværtimod integrerede sig med lynets hast i det danske samfund.

Da socialarbejderne foreslog fru Amini at anlægge det islamiske tørklæde, "ligesom de tyrkiske kvinder", havde familien fået nok og frabad sig yderligere besøg af myndighederne. Ali blev student, og efter et par fjumreår tog han fat på uddannelsen som socialrådgiver, fordi han ville vie sit arbejdsliv til integrationen af migranter i det danske samfund. Ali gjorde sin uddannelse færdig og tacklede sin fremtidige gerning med begejstring og vitalitet. Men så mødte han den dybe stats tykke mure. Ali opdagede hurtigt, at migrantfamilierne ikke ville ud i det danske samfund, men søgte mod Gellerupparken i Aarhus eller lignende ghettoer, hvor de kunne blive en del af et tæt arabisk miljø uden kontakt med det danske samfund. Ali organiserede nogle samtalegrupper for at overtale især migrantkvinderne til at tage sig et arbejde. En gruppe somaliske kvinder udviste et stærkt socialt sammenhold, der også omfattede en solidarisk indsats for at opretholde deres kontanthjælp til evig tid uden nogen sinde at skulle være i nærheden af et job. Gruppen sad lige foran Ali og udvekslede erfaringer om nøglen til kontanthjælp eller til drømmen for dem alle, førtidspensionen. Det bedste argument var en PTSD- diagnose, men en uspecificeret ryglidelse var heller ikke at foragte. Ali kunne konstatere, at når sommeren nærmede sig, forsvandt deres PTSD lige så stille, så de kunne tage på ferie i det land, de var flygtet fra. Når de udhvilede kom tilbage, sneg deres PTSD sig ind i kroppen igen og forhindrede de lidende kvinder i at tage et job. Den nu frustrerede Ali bemærkede en somalisk kvinde, som han havde haft flere samtaler med, og som gik meget alene rundt i Gellerupområdet. Hun fortalte, at hun havde fået sig et arbejde i et rengøringsfirma og var nu som forræder og skruibrækker forstødt af den somaliske kvindegruppe, der jo havde det erklærede mål aldrig at komme i beskæftigelse, men forblive på offentlig forsørgelse. Ali blev mere og mere nedslået, fordi modviljen mod fast arbejde var almindelig udbredt i migrantkredse, men også fordi dette

omfattende sociale bedrag kunne jo kun gennemføres med de danske myndigheders velvillige bistand. På jobcentre blev de danske klienter diskrimineret i forhold til udlændingene. Ali beretter i sin bog, at ” en ressourcesvag, dansk alkoholiker blev af sagsbehandlerne presset til det yderste, mens en ung sund mor med somalisk baggrund fik lov at slippe, fordi det hele var så synd for hende.”

Da jeg for nogle år siden lavede en serie tv-programmer for DR om de langtidsledige og de nye danskere og havde min hyppige gang på jobcentre, var det åbenbart, at en hjemmegående dansk husmor naturligvis ikke kunne modtage overførselsindkomst, som blev forbeholdt den hjemmegående migrant-husmor med ikke-vestlig baggrund. Her ligger også en del af forklaringen på, hvorfor Finansministeriet i sin økonomiske redegørelse fra april 2016 kunne oplyse at migranter og deres efterkommere fra ikke-vestlige lande koster samfundet over 70 milliarder kroner om året. Sagsbehandlerne på jobcentre er bemyndiget til at tage kontanthjælpen fra arbejdssky migranter, men det sker sjældent. For det første, fordi medarbejderne bliver mødt med skrigeri, gråd og trusler, hvis de lukker kassen. For det andet fordi systemet tynges af en lang række appel- og klagemuligheder, der begraver den ansvarsbevidste sagsbehandler under et bjerg af rapporter, cirkulærer og direktiver. Så den nemme løsning er at holde kasserne åbne til venlig selvbetjening for det ’privilegerede proletariat’, som Ali udtrykker det.

Efter flere års stædig indsats måtte Ali konstatere, at integrationen er en fiasko. De ikke-vestlige migranter vil ikke være en del af det danske samfund, men desværre er det danske flygtningeindustrielle kompleks ved at integrere sig i den mellemøstlige stammekultur gennem en udstrakt ’ hensynbetændelse’, som Ali kalder vores kulturelle tilbagetog forklædt som tolerance. Hertil kom, at Ali gradvist bliver moppet ud af sit arbejde som socialrådgiver. Han er nemlig blevet medlem af det konservative folkeparti. Gennem en række kammeratlige samtaler med kollegerne gøres det ham klart, at en socialrådgiver hører hjemme i SF eller Enhedslisten og ikke hos de borgerlige. Og da Ali optræder i medierne med sine holdninger, bliver han lagt på is i socialrådgivermiljøet.

Ali Ainalis bog er skræmmende og provokerende læsning, som burde føre til en revolution af migrantsystemet. Men han kan være sikker på, at den dybe stat og dens politiske medløbere vil belyse bogen med mørkelygten, hvorefter den fejes ind under måtten, og alt fortsætter som før. Ali er derimod en stærk personlighed, der ikke kan fejes ind under måtten. Om ikke så længe finder vi ham i Folketinget, hvor han en dag vil være klar til at tage arven op efter Naser Khader. Så vi er ikke helt fortabt.

Asgar Aamund